

[Grethe Philip.]

så burde vi måske overveje den økonomiske side af sagen.

Når jeg slutter her uden at fremdrage andre ønsker, er det ikke, fordi jeg ikke har flere. Jeg har blot søgt at pege på noget af det, der efter min mening er allermest påtrængende. For de enlige mødres vedkommende er det jo også et spørgsmål om at tage fat på en lille del af den restfattigdom, som vi så gerne skulle bekæmpe.

Den højtærede socialminister gennemgik hovedfelterne inden for det sociale område, men vi har jo også brug for af og til at se det hele — om jeg så må sige — på tværs. Det er det store og vanskelige arbejde, som vi nu er gået i gang med i socialreformkommissionen. Jeg tror, det vil tage sin tid, men jeg håber, når vi nu kommer rigtig i gang med arbejdet i underudvalgene, at vi vil kunne få en gavnlige drøftelse, der også kan føre til resultater.

Gunhild Due: En nøje gennemlæsning af socialministerens tale har bestyrket mig i min tro på, at SF gjorde det rigtige, da vi i sin tid gik imod den fulde folkepensions gradvise indførelse til 1970. Det fremgår af talen, at pensionsudgifterne vil udgøre 72 pct. af det samlede budget, og man venter store stigninger i de kommende år. Der er en fare for, at det vil komme til at betyde, at andre sociale opgaver kommer til at vente på deres løsning.

Jeg vil i øvrigt gerne straks sige, at vi i SF principielt mener, at der investeres for lidt på det sociale område — jeg tænker især på anlægsplanerne. Vi mener, man burde flytte investeringer fra private erhvervsforeteelser over til offentlige investeringer. Vi mener, at det er vigtigere at udbygge f. eks. børne- og ungdomsforsorgen, end det er at bygge møbeludstillingslokaler langs med vejene, alt for mange servicestationer og det, vi i vort parti kalder bank- og forsikringspaladser, for bare at nævne nogle af de ting, der efter vor mening bedre kan undværes end f. eks. børnehaver. Og det er jo ikke alene penge, men også arbejdskraft, vi har brugt på disse mere eller mindre nyttige ting.

Jeg forstår, at man regner med at kunne bygge 1.000 nye plejehjemspladser. Det må være en velanbragt investering, efter-

som en hospitalsseng nu skulle koste 200 kr. pr. dag, og vi ved jo, at mange plejepatienter ligger på hospitalerne på grund af manglende plejehjem. Jeg har også med interesse bemærket, at man har et udvalg til at arbejde med typisering af plejehjem. Jeg håber, dette udvalg også har tanken henvendt på at lave små plejeafdelinger, som kan knyttes til allerede bestående alderdomshjem, så vi lettere bevarer de ældre i deres hjemsovn.

Byggeri af plejehjem og pensionistboliger samt udbygning af det omsorgsarbejde, den højtærede minister også har været inde på, er efter min mening de hovedpunkter, man skal sætte ind på i dag, når det drejer sig om de ældres vilkår, og jeg vil spørge ministeren, om der kan siges noget om, hvornår man kan nå frem til at få behovet for plejehjem dækket.

Et enkelt spørgsmål vedrørende sygeforsikringen. Vi har nu for unge fået en tandplejeordning, som skulle være en fortsættelse af skoletandplejen, der desværre ikke findes alle steder — hvad den burde. Mon der er mulighed for at få en lignende ordning som den, der gælder for de 16—20-årige, også for småbørn under den skolepligtige alder? Tandlægerne mener jo, at pasning af mælketænderne har betydning for de blivende tænder.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Niels Mørk i, at det er rigtigt at få hævet sygedagpengene og arbejdsløshedsunderstøttelsen. Vi ved jo, at særlig de lavtlønnede grupper, der rammes af sygdom og arbejdsløshed, meget let glider ud i det, vi kalder restfattigdom — en restfattigdom, som er ødelæggende for dem, der rammes af den. Vi har da også i SF netop stillet forslag om en forenkling og en forbedring af arbejdsløshedsunderstøttelsen. Det er påkrævet.

Det er naturligvis glædeligt, at udgifterne til almindelig offentlig hjælp er gået ned, men når nu dette er tilfældet, kunne jeg godt have lyst til at spørge, om man så ikke til gengæld kunne være lidt mindre smålig i de daglige afgørelser, når man endelig yder denne hjælp. Jeg tænker særlig på rådighedsbeløbene. Det er da meningsløst, at en socialrådgiver f. eks. skal gå løs på selve kontorchefen for at få et par seler til en subsistensløs mand, man ellers ekviperer, fordi han skal sendes på sanatorium el. lign.